Pôvod včelstva a svetelného koreňa

Ak sa chceme priblížiť duchovnej bytosti svetelného koreňa, potom bude tak málo primerané označiť bytosť svetelného koreňa za rastlinu, ako je málo vhodné označenie včelstva za zviera alebo hmyz. Svetelný koreň aj včelstvo sú podľa Ralfa Rößnera, ktorého tu citujeme, nositeľmi vysokej duchovnej venušanskej bytosti ktorá nie je ani žiadnou z bytostí duchov rastlín, ani duchov zvierat. Pokiaľ náš pohľad ostane obmedzený iba na vonkajší obraz javu – svetelného koreňa, prirodzene, máme pred sebou rastlinu z rodu Dioscorea.

Ak by sme napríklad človeka zredukovali na jeho fyzické „zvieracie" telo, nebudeme ho vnímať správne. Nebolo by primerané, ani keby sme ho stotožnili iba s jeho vegetatívnym éterickým telom, nazývaného aj sústavou tvorivých síl alebo aj životných síl. Ani keby sme sa pozreli na duševnosťou prifarbené životné prejavy bežného sebavedomia človeka, nedostali by sme vnem jeho vlastnej duchovnej podstaty, ktorá sa neustále chce znova inkarnovať. Iba až by sme pozorovali jeho vlastné duchovné bytostné jadro, dostali by sme pravú predstavu o bytosti človeka. (pozri: R. Steiner: GA 16 Cesta k sebapoznaniu človeka)

Keď sa takým istým spôsobom, ako na človeka, pozrieme na svetelný koreň a na bytosť včiel, môžeme pozorovať nasledovné: Svetelný koreň a včelstvo sa nenachádzajú na tej istej duchovnej rovine (podľa Rudolfa Steinera - devachan) ako ostatné rastliny, príp. zvieratá. Sú to bytosti, ktoré v staroatlantských časoch človek - mysterijný majster „vyrobil" alebo splodil. Ich skutočná súčasná domovina je inde. Svetelný koreň aj včelstvo pochádzajú z atlantských mysterijných miest, z magického spojenia zvieraťa, príp. rastliny, ktoré sa obetovali, s duchovnými venušanskými bytosťami. Predtým boli tieto duchovné bytosti pôvodcami, podnecovateľmi alebo zdrojom sociálnych štruktúr v ľudských spoločenstvách a síce až do momentu vloženia Ja do ľudských bytostí. Toto oddelenie pôsobenia venušanských bytostí spôsobujúcich sociálnosť ľudí sa podľa Rudolfa Steinera udialo približne uprostred atlantskej epochy.

Na rozdiel od ducha človeka, ktorý sa má v priebehu zemského vývoja iba postupne stále silnejšie spájať s pozemskými bytostnými článkami – fyzické telo, éterické telo a astrálne telo, duchovné bytosti, ktoré stoja za včelstvom a za svetelným koreňom, sa pomocou kňazov magicko-kultickým spôsobom spojili už počas atlantskej epochy. Pretože u včelstva a u svetelného koreňa nemuselo prebiehať spájanie predsa len tak veľmi rozdielnych bytostných článkov pomaly a kontinuálne, ako to bolo u človeka, a kvôli snahe o harmonické spojenie, museli byť u spomínaných venušanských bytostí ich bytostné články oddelené. A tak éterické telo venušanských bytostí bolo spojené s pôvodne samotárskou osičkou a ich astrálne telo bolo spojené s pralesnou popínavou figou, ktorá potom bola zušľachtená na svetelný koreň. Iba tak sa mohli duchovné svojbytie - manas a životný duch - buddhi venušanských bytostí natrvalo a

plodne spojiť so zemským ľudským vývinom kvôli ešte len klíčiacej slobodnej vôli človeka oddelene od jeho sociálnych schopností. Dnes, v čase duše vedomej, sa človek ako jedinec dokáže ujať sociálnosti a spirituálnosti v zmysle duchovných svetov stále vedomejšie. Podľa Ralfa Rößnera s tým súvisí misia svetelného koreňa aj včelstva.

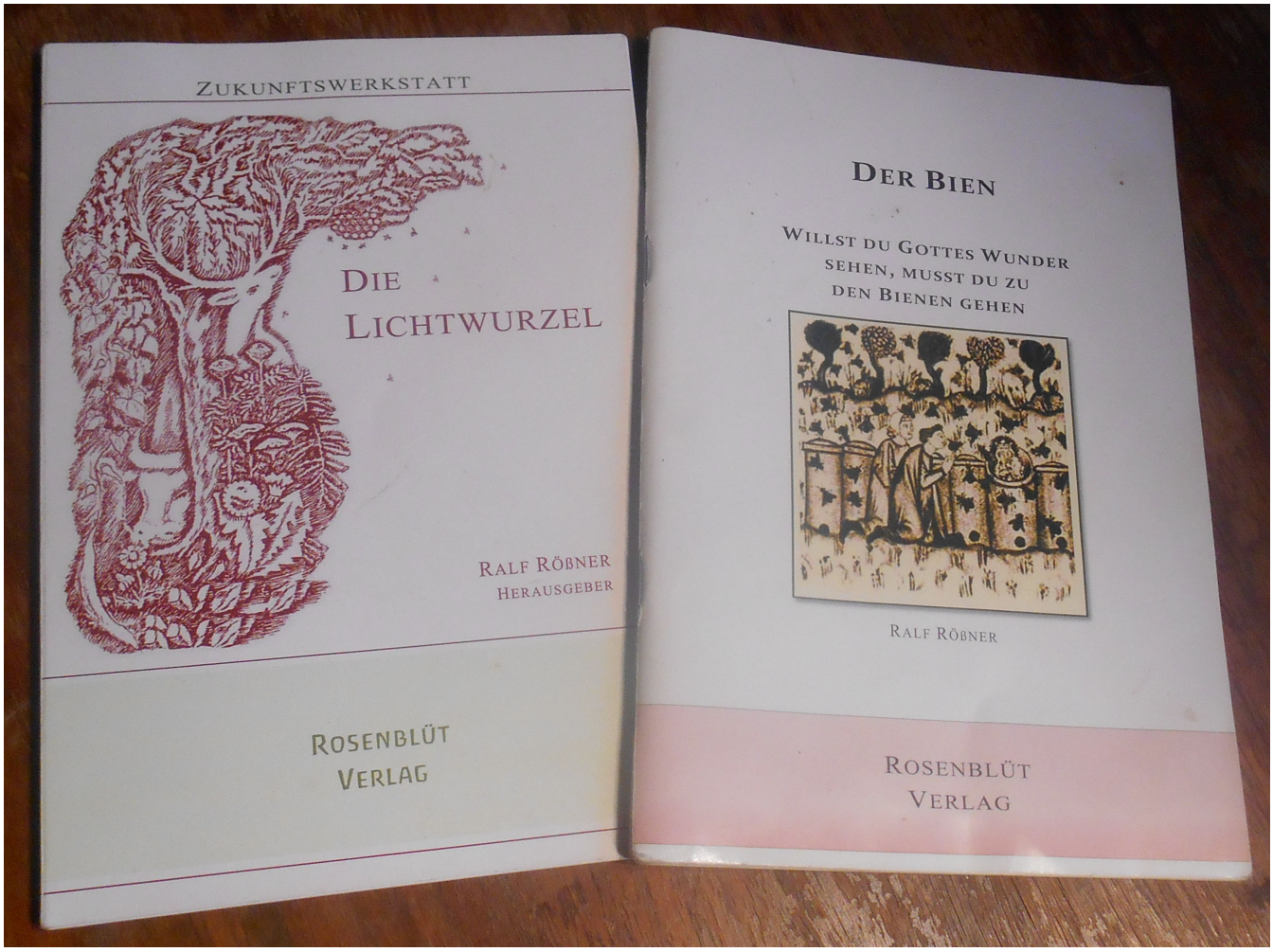

včelný kopeť - spät

vzdělávání © Ralf Rößnerom